

Ogólne różnice między szkieletem dziecka a szkieletem dorosłego

Dziecko w życiu płodowym ma szkielet chrzęstny i dopiero wtórnie jest on stopniowo zastępowany przez kostny, w wyniku tzw. procesu kostnienia.

U dziecka w długich elementach szkieletu między trzonem i każdą nasadą występuje zależnie od wieku większa lub mniejsza strefa chrzęstna, nosząca nazwę chrząstki nasadowej.

W miarę postępującego procesu kostnienia chrząstka nasadowa maleje, aż do całkowitego zniknięcia (bezwzględna większość kości kończy go około 18-20 roku życia).

Wtedy też kończy się na zawsze możliwość wzrastania kości na długość.

U niemowlęcia elementem wiążącym zestawionych z sobą kości czaszki jest obszerna tkanka łączna włóknista tworząc tzw. ciemiączka, potem – skutkiem rozrastania się kości – stopniowo zwężają się one i przekształcają się w szwy, by na starość zniknąć zupełnie, przy jednoczesnym zrośnięciu się z sobą kości, które tworzą wówczas kośćciorosty.

U dziecka kształtują się krzywizny kręgosłupa.

Dwie z nich piersiowa i krzyżowa – guziczna są pozostałościami z życia płodowego, a dwie pozostałe szyjna i lędźwiowa, których nie wykazuje kręgosłup noworodka, lecz kształtują się one stopniowo dopiero wówczas, gdy dziecko zaczyna unosić głowę, siadać, wstawać i chodzić.